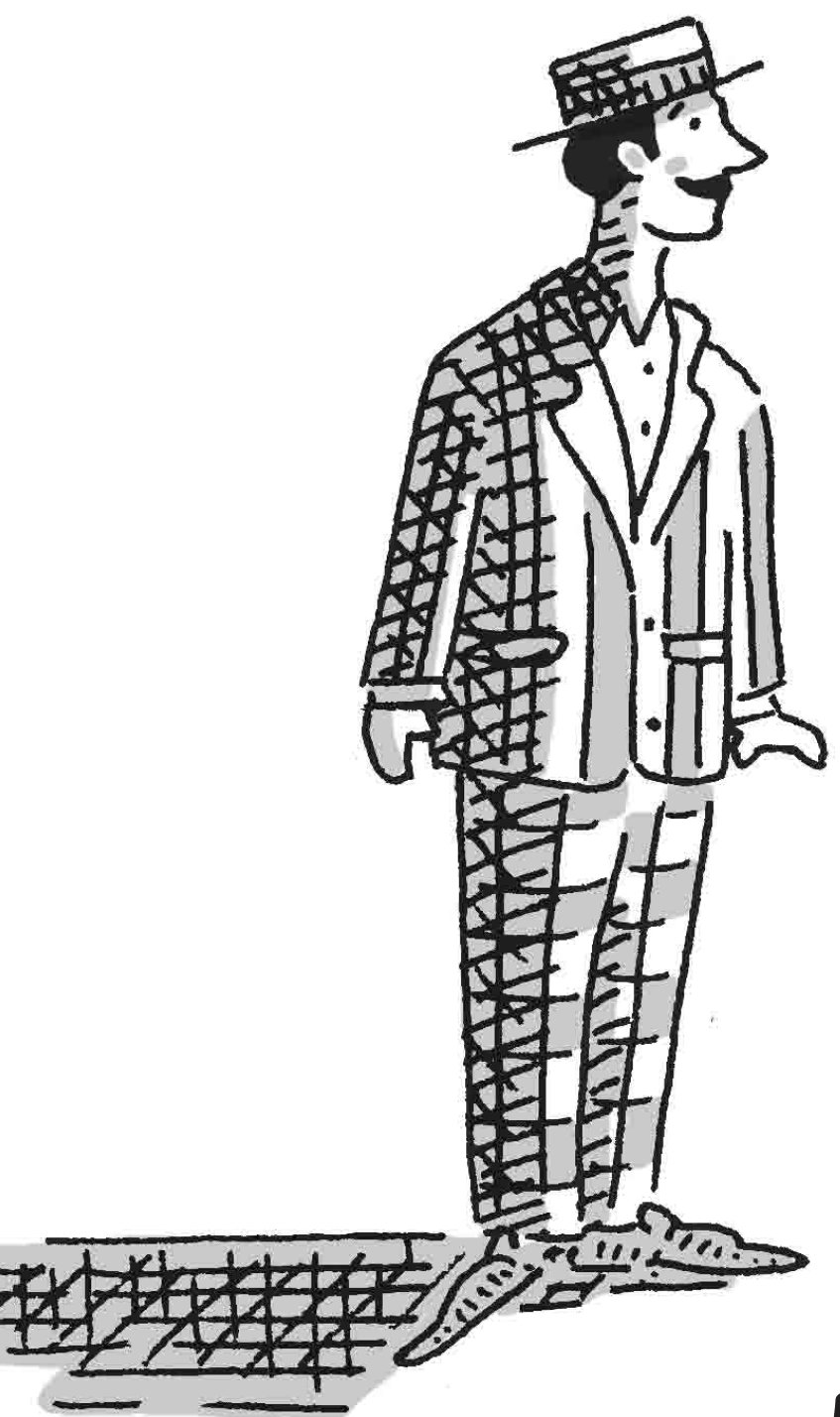

boong tàu Ấm Nước Đen, con tàu hải tặc nguy hiểm nhất thế giới, từng chu du qua bảy đại dương sâu thẳm...

“Xin lỗi,” ngài Hồ lên tiếng, “ta không có ý cắt ngang, nhưng có lẽ câu chuyện sẽ dễ hiểu hơn nếu các bạn kể trước vài điều về Betsy K Glory thay vì đi thẳng vào chuyện biển dũ và hải tặc? Nếu được phép kể, ta

sẽ mở đầu với cô bé Betsy tóc tím, với đôi mắt xanh sáng ngời, đôi má hây hây và khuôn mặt trái xoan xinh xắn điểm những chấm tàn nhang. Và cô bé là con gái của chú Alfonso Glory, người làm kem giỏi nhất trên đời.

Mẹ cô là Myrtle, nàng tiên cá không có tàn nhang. Mẹ cô bé, sống dưới đáy biển, còn bố và Betsy sống ở tiệm kem trong

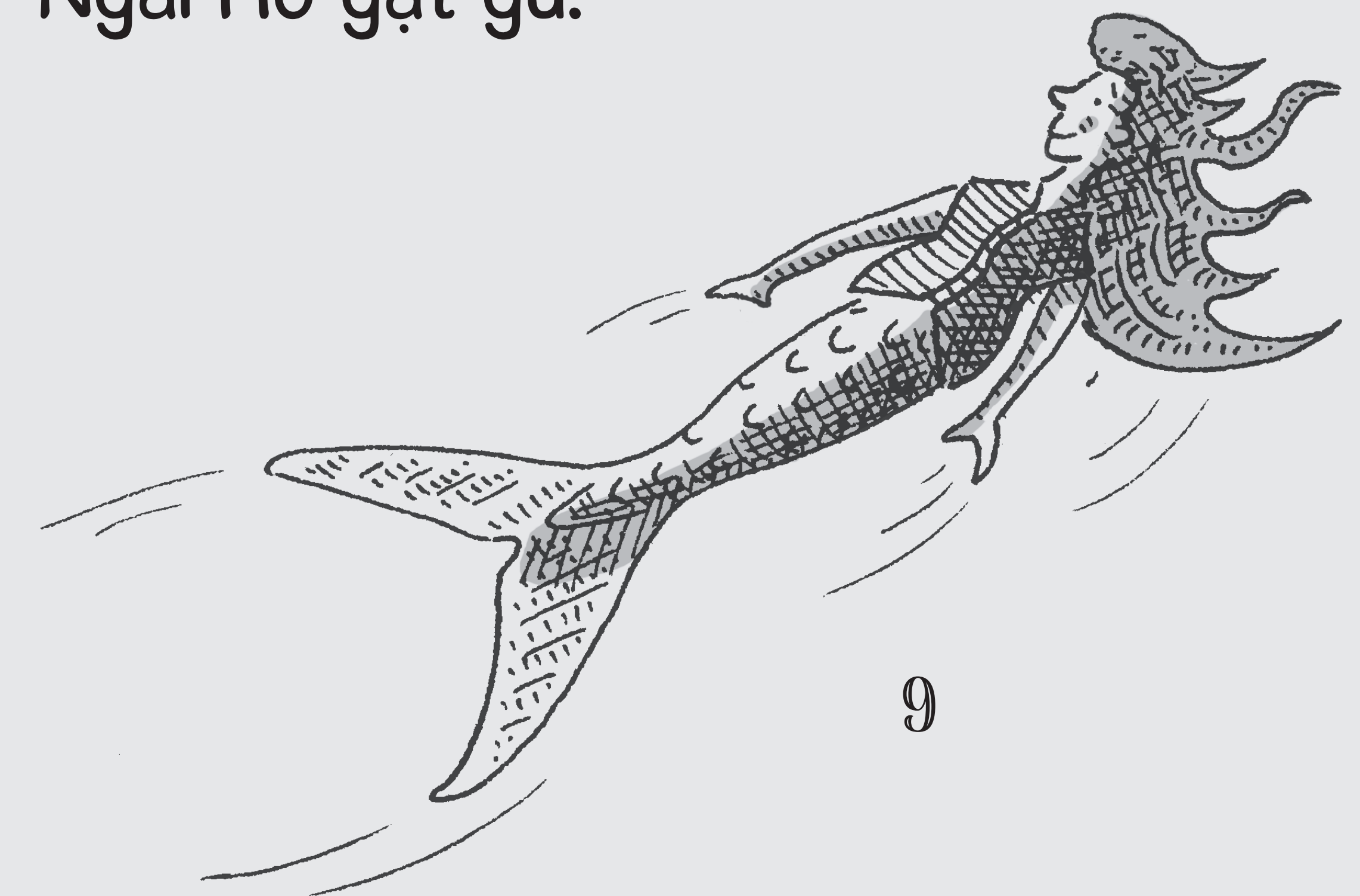
ngôi nhà cao lộng gió. Các bạn có thể thêm thắt vào chút ít, rằng họ là một gia đình rất hạnh phúc, điều này chẳng ngoa chút nào cả. Nhưng tùy các bạn thôi, dù sao ta cũng không phải là người kể câu chuyện này.”

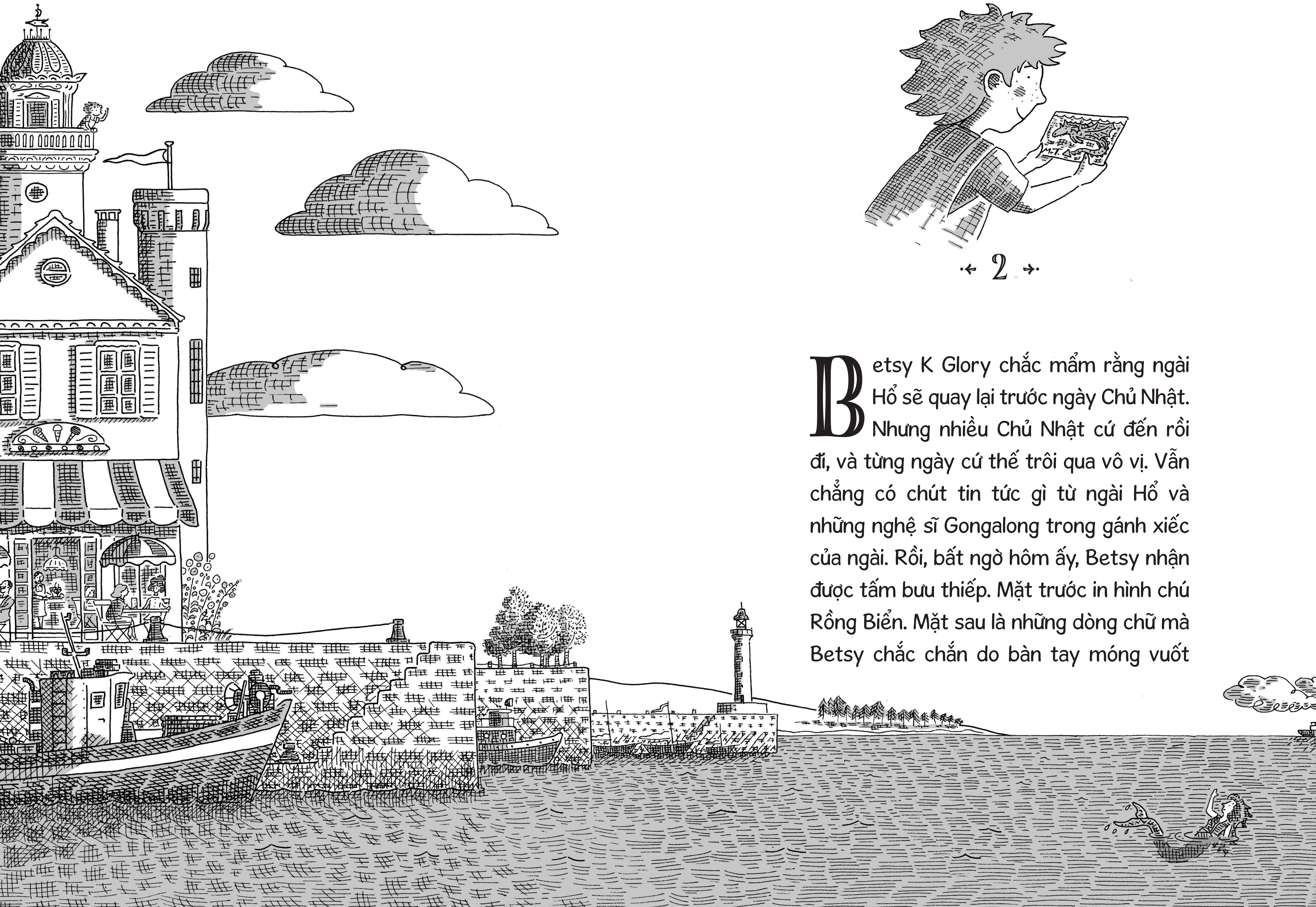
“Với sự tôn trọng lớn lao dành cho độc giả, thưa ngài Hồ,” các chữ cái đáp lời, “chúng tôi muốn kể câu chuyện này theo cách riêng với những vần điệu của riêng mình.”

“Chỉ là lời đề nghị thôi,” ngài Hồ nói, “tại sao chúng ta không mào đầu một cách thật nhẹ nhàng, tiếp đến là đoạn giữa đầy kịch tính? Nếu không, đoạn cuối sẽ hơi nhạt nhòa đấy. Các bạn thấy có phải không?”

“Ngày xưa ngày xưa...” Các chữ cái kể.

“Tuyệt lắm!” Ngài Hồ gật gù.

↔ 2 ↔

Betsy K Glory chắc mẩm rằng ngài Hồ sẽ quay lại trước ngày Chủ Nhật. Nhưng nhiều Chủ Nhật cứ đến rồi đi, và từng ngày cứ thế trôi qua vô vị. Vẫn chẳng có chút tin tức gì từ ngài Hồ và những nghệ sĩ Gongalong trong gánh xiếc của ngài. Rồi, bất ngờ hôm ấy, Betsy nhận được tấm bưu thiếp. Mặt trước in hình chú Rồng Biển. Mặt sau là những dòng chữ mà Betsy chắc chắn do bàn tay móng vuốt